

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 47

23. listopadu 2014

Cena: 8 Kč

Den veteránů

Již posedmé připravila naše církev slavnostní bohoslužbu se vzpomínkou u příležitosti Dne válečných veteránů, a to v chrámu sv. Mikuláše vpředvečer, 10. 11. Den veteránů je připomínán vždy k výročí konce Velké války (I. světové války, ukončené příměřím dne 11. 11. 1918 v 11 hodin 11 minut). Má, kromě vzpomínky na padlé, připomínat hodnoty často podceňované: statečnost a ochotu k oběti. Pro naši církev má tento den ještě zvláštní význam jako úmrtní den studenta Jana Opletala, člena církve, zraněného při demonstraci 28. října 1939, jehož pohřeb 15. 11. 1939 přerostl v mohutnou manifestaci proti okupantům a posloužil jako záminka k nacistické represí vůči studentům s uzavřením českých vysokých škol 17. 11. 1939. Připomínky Dne válečných veteránů se i letos účastnili představitelé státu, politického a společenského života, Armády ČR vč. vojenských kaplanů, Čs. obce legionářské, Českého svazu bojovníků za svobodu, Hasičského záchranného sboru, České obce sokolské, Společnosti M. R. Štefánika, Masarykovy společnosti, Společnosti E. Beneše, skautů ad. Samozřejmě je v rámci ekumeny i účast zástupců bratrských církví. Letošní připomínky se mj. zúčastnila ministryně spravedlnosti prof. Helena Válková, ministryně pro místní rozvoj Ing. Karla Šlechtová a náčelník generálního štábu Ing. Petr Pavel. Pobožnost vedli pražský biskup doc. David Tonzar a patriarcha dr. Tomáš Butta.

O KVALITĚ I RADOSTNÉ DŮSTOJNOSTI V MÉDIÍCH

Hudba v církvi, křesťanství a umění, architektura našich sborů, husitství a naše národní identita, specifické služby v armádě, u policie, ve vězniciích a nemocnicích či ekologie...

Zaujalo vás některé z těchto témat? Jestliže ano, máte se na co těšit – setkáte se s nimi v **příštím roce na stránkách našich „magazínových“ čísel Českého zápasu**. Témata vybrali členové redakční rady s redakcí a bratrem patriarchou na svém podzimním, takřka „dušičkovém“ setkání v brněnském středisku naší církve na Lipové. Kromě tematického zaměření pro další rok – samozřejmě s ohledem na nadcházející výročí **M. Jana Husa** – jsme mluvili o potřebě rozšíření kolektivu o další autory, třeba z řad studentů, jak bylo zvykem v dobách minulých, o častějším zařazování krátkých rozhovorů komentujících aktuální dění, **upoutávek na zajímavé knihy a pokladů z poezie našich autorů**. Z těchto důvodů uvítáme i vaše návrhy a příspěvky, které pomohou – tak jako jistě i naše setkání – posunout časopis dále...

Co nám tedy ještě chybí? Určitě **více nadlehčení a humoru**, jaký použil například br. biskup Juraj Dovala ve své nové knížce, kterou nám představil četbou několika ukázek, proložených zpěvem a kytarou. To, že i vážné věci lze s úspěchem podat nadneseně a s humorem, jsme museli uznat nejen my, ale jistě i redaktoři z katolického Karmelitánského nakladatelství... Ukázkou z knihy „Pankáč v kostele“, o jejíž prezentaci je zde řeč, samozřejmě brzy přineseme.

Zcela jiný druh „zábavy“ a poučení pak na brněnském setkání zprostředkovali bratři Stanislav Kubín a Benjamin Mlýnek. Jejich hudebně literární kompozici „Kde i smrt je čistá“ bude možné začátkem příštího roku zhlédnout v pražském divadle **Mana**. Doporučujeme všem. Věřodné, působivé interview, v němž se v roli A. de Saint-Exupéryho setkáte také s Alfredem Strejčkem, přibliží

mnohé z hlubin duše prozaika, publicisty a letce, jenž o smrti říká: „Umíráme pro katedrálu, ne pro kameny. Umíráme pro národ, ne pro houfec.“ A také se ptá: „Jaká by to musela být láska, aby vyvážila moji smrt?“

Užitečný a nanejvýš zajímavý byl na druhý den setkání plánovaný **seminář o bohoslužbách v médiích** produkční Petry Petříčkové, která zajišťuje v rozhlase technické zázemí bohoslužeb. Bratr farář Zdeněk Kovalčík pak k němu přispěl cennými osobními dlouholetými zkušenostmi i shrnutím základních dat o historii těchto zvláštních, specificky komponovaných pořadů.

Věděli jste, že **první bohoslužby, přenášené rozhlasem, se uskutečnily již ve třicátých letech minulého století**? Bohužel, počínaje r. 1950 se ze známých důvodů museli duchovní s posluchači na dlouhou dobu rozloučit... Výjimku představovala **půlnoční bohoslužba z chrámu sv. Jakuba v Praze** se zpěvem Rybovy mše **zařazená Československou televizí na Štědrý den v roce 1968**, kterýžto rok přinesl, díky Pražskému jaru, jakési uvolnění komunistického sevření. Bohužel, nikoliv nadlouho. **První a znovu svobodný rozhlasový přenos** se pak uskutečnil až po sametové revoluci, v **lednu 1990 z domu sv. Václava v Olomouci**. Tehdy byl dohodnut i klíč či plán – jeden týden katolická mše a druhý týden nekato-lická bohoslužba. Naše církev měla od té doby vždy 11 rozhlasových bohoslužeb a od r. 2001 (sčítání lidu a z toho vyvozené závěry) potom 5 přenosů – jak je tomu dodnes.

Co se týče výběru místa přenosu, mimořádně se z hlediska akustiky osvědčil například náš Husův sbor ve Slezské Ostravě. Na důležitosti volby místa se shodli oba přednášející, oba rovněž upozornili na nutnost docílit nejvyšší možné kvality. **Neboť bohoslužba v rozhlase je především rozhlasovým pořadem** – s hudbou

a slovem – a jako takový **vyžaduje kultivovaný, spisovný projev bez sebemenších chyb a zbytečných prode-lev**, s jasnou stavbou a pointou, pokud jde o kázání duchovního. Může se to zdát samozřejmě, ale z vybraných ukázek, které na setkání zazněly, vyplynulo, že tomu tak zdaleka není. Ano, můžeme namítnout, že důležité je i zprostředkování společenství a atmosféry, ale ona **bezchybnost a kvalita, tolik důležitá pro rozhlasový pořad, je v tomto případě prioritou**. P. Petříčková stejně

Církev a perspektivy stáří I

V královéhradecké diecézi se rozbíhá práce několika pastoračních komisí s rozličnými náplněmi práce, jejichž účelem je podnitit náboženské obce k rozvoji služeb dovnitř i ven. V následujícím příspěvku se koordinátorka komise věnující se seniorům a styku s veřejností, sestra Jana Wienerová, zamýšlí nad smysluplností a potřebností služeb pro seniory, které byly v počátcích naší církve přirozené do takové míry, že inspirovaly i její okolí...

POSTOJ KE STÁŘÍ

Postoj naší dnešní společnosti ke stáří se vytvářel delší dobu, zejména pod politickým a ekonomickým tlakem. Společnost zaměřená na výkon, složité technologie atd. tuto svou nelidskou stránku zakrývala vytvářením mediálního obrazu „zátěže stáří“ (hledala nejspíš alibi pro to, že dopustila vykrást mnohé státní prostředky, i těch k zajištění penzí). Toto směřování je třeba zvrátit a zejména praktickou, ovšem také

jako br. Kovalčík podali pomocí zmíněných ukázek (které samozřejmě nechtěly zesměšnit či kritizovat, jen naznačit, co vše dokáže lidský hlas, přicházející do jednotlivých domácností) několik názorných a konkrétních návodů, jak jí docílit: Třeba představit si konkrétního člověka, ke kterému hovoříme, vyzkoušet a změřit si předem kázání a jeho délku, a to přímo v prostoru, odkud bude bohoslužba vysílána, stejně jako jednotlivé části liturgie. Uvědomit si předem, co musí zcela nutně zaznít a co je

možné v případném časovém tlaku vynechat.

Zkrátka, předem pečlivě připravený scénář vyloučí jakoukoli improvizaci a eliminuje případná rizika nezdaru. To vše v ještě náročnější podobě bude třeba respektovat **od nového roku, kdy bohoslužby uslyšíme na stanici Vltava**, jejíž vedení má o kvalitě jistě své jasné, s touto stanicí spjaté představy...

Snad dostojíme my i ostatní církve všem požadavkům, abychom maximálně využili možností, kterou nám Český rozhlas a Česká televize dávají – hlásat evangelium věřícím, kteří z nějakého důvodu nejsou anebo nemohou být na bohoslužbě ve svém sboru či kostele, ale i nevěřícím či náhodným posluchačům.

A jsme zase u toho: Záleží na každém našem slově a v tom, jak je proneseno, se skrývá klíč k tomu, kolik radosti a naděje v hlase se z něj na nás, ale i na naše posluchače přenesou. *Závěrem upřímně díky všem, kdo se na našem setkání podíleli a jeho uskutečnění pomohli.*

redakce

kých zdravotních požadavků (výrobci a poskytovatelé zdravotnických pomůcek, hospice, domácí péče aj.). Také jsou zde stránky vzniklé z potřeby společenské: seznamky, kluby, slevy – např. na senior pas, nabídky cestovních kanceláří či lázní aj. Jak jsou na tom ovšem spirituální potřeby starých lidí? I tyto informace můžeme na internetu najít, např. v podobě zajímavých studentských prací zejména Masarykovy univerzity v Brně.

Jsmo církvi převážně starých lidí. O spirituálních potřebách vyššího věku vypovídá skutečnost, že stále noví starší a staří přicházejí do sborových lavic, když generace předtím odešly; nezáleží tolik na tom, že počet věřících je dnes nižší. Dokud žila církev svobodně, zohledňovala právě *Dokončení na str. 3*

Slovo i krása

V našem týdeníku má samozřejmě slovo s velkým odstupem vedoucí roli. Ale není samo. Na jeho působení se podílejí také estetické aspekty, jež bereme trochu jako samozřejmost. Ostatně nejde o samizdatovou literaturu, kde bývaly jedinými požadavky dostupnost a čitelnost.

Ale když si tak vezmeme do ruky trochu pozorněji některá z posledních čísel Českého zápasu, třeba to k tématu památek zesnulých a svědků Páně, uvědomíme si, jak jednotně je graficky uspořádáno, jak důsledně a ušlechtilě je řešeno i z hlediska barevnosti. Strídající se odstíny okru a tlumené kaštanové hnědi působí krásným a uklidňujícím dojmem, a přitom mají symboliku podzimu – a současně i toho prachu země, ve který se jednou všichni obrátíme. Ale nemusíme se bát, to je ono nesmírně důležité křesťanské poselství. Pokud by se našel někdo poněkud úzkoprsý, kdo by namítl, že scenérie podzimního lesa by se mohla stejně dobře vyjímat třeba na obálce nějakého mysliveckého nebo přírodovědného časopisu, argumentovala bych tím, že je to cesta. Dokonce cesta s nevyznačenými mantinely, ale směřující k jednomu, jakoby vytouženému bodu – snad k místům „na pastvách zelených“, kde nám bude dobře v péči Hospodínově. A můžeme listovat dál. Neosobují si právo hodnotit číslo, jehož mnozí autoři daleko přesahují můj obzor, ale všimám si například toho, jak si přispěvatelé zjevně cení možnosti referovat o tom, co je u nich nového. Ano, je to čest, dostat se na stránky časopisu, který se čte v celé republice a přispívá k soudržnosti naší církve víc než co jiného. A tak si třeba říkám: „Hleďme, jak se ve Zlíně povedlo získat pro ekumenické aktivity pěkné prostory a naplňovat je aktivitou. Nebo ti Plzeňáci! Jak jednoduchými a krásnými prostředky uměli navodit zduchovnělou atmosféru ve sboru Kristova kříže.“ A všimám si ovšem i redakční práce – kde patrně tentokrát nestála otázka jako před lety „čím naplnit číslo“, ale jak vybrat z bohatých možností. A abych se jakýmsi obloukem vrátila k úvodnímu postulátu estetického působení: Básně Aloise Volkmana, které patří mezi nejlepší z jeho nepřeborné tvorby, byly nejen výtečně vybrány, ale také dobře zvýrazněny vhodným barevným podtiskem. Ano, takové číslo je radost číst, ale už jenom vzít ho do ruky je potěšení.

Pavla Váňová

Z kazatelského plánu

Poslední neděle po svatém Duchu

Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení na věky věků.

ZJEVENÍ 5,12

První čtení z Písma: Ezechiel 34,11-16.20b-24

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VII):

1. Aby nás k moudrosti a zralosti vedl a dal nám uvědomit si pravý smysl života, modleme se k Hospodínu.
2. Abychom správně nakládali s časem, který nám zde na zemi zbývá, a Boží vůli se řídili, modleme se Hospodínu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Panovníku, Hospodine, tvou vůli je obnovit všecko ve tvém milovaném Synu, Králi králů a Pánu pánů. Dej, ať všechny národy hříchem od sebe rozdělené jsou pod jeho milostivou vládou osvobozeny a sjednoceny! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Efezským 1,15-23

Evangelium: Matouš 25,31-46

Verš k obětování: Žalm 2,8

Verš k požeňání: Žalm 29,10-11

Modlitba k požeňání:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti, že jsme ve večeri Páně směli přijmout pokrm života věčného. Posiluj nás k zápasu víry na straně Krista Krále, pod jehož praporem bojujeme! Dej, ať s ním dosáhneme vítězství a vejdemo do království nebeského, kde on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po věky věků. Amen.

Vhodné písně: 7, 34, 36, 37, 181, 187, 269, 303, 300, 310

HRUŠKA POUTNÍKEM DO JERUZALÉMA 13

Příběhy z putování Ferdinanda Hrušky ze Rtyně v Podkrkonoší do Svaté země koncem 19. stol. (Pokračování z čísla 46)

Co teď počítí? Byl bych rád oželel i peníze i věci, které ve vaku byly, ač mnohé byly objednané, ale šlo mi jen o dokumenty, bez těch jsem byl ztracen. Vrátil jsem se tedy zpět na stanici a prosil jsem přednostu a pány v kanceláři, ale nic se nenašlo. Jak se rozednilo ráno, dal jsem se z Florencie pěšky. Byl jsem téměř zničen, co si počnu. Každé chvíli mohl jsem býti zastaven četníky italskými, a já neměl čím se vykázati. Z Florencie jsem se dostal do Assisi a odtud šťastně bez pohromy

do Terstu. V Terstu jsem pospíchal k svému dobrotivému velebnému pánovi, u něhož ze soucitu jsem vždycky spával a čekával na parník. Tam jsem mu s pláčem všecko vykládal. On pak mne těšil: „Mlčte, já vám nějak pomohu, abyste se dostal domů.“ Druhý den vedl mne na komisařství a všecko tam vysvětlil. Ten pán na policii uměl dobře česky, hned se mne ujal, na stolicí posadil a musil jsem mu všecko dopodrobna povědět. Ptal se mne, mám-li na těle nějaké známky a já svlékl kabát, ukazoval jsem mu z Jeruzaléma potisknutou moji ruku. Všecko si napsal a pak mi to přečetl, je-li to v pořádku. Pak se mne

ptal, kady půjdu a jak dlouho. A když jsem mu to všecko vypočetl, zapsal si to na veliký papír. Potom mi tu listinu odevzdal a řekl: „Dejte si teď záležeti, musíte jít jen cestou, kterou máte vyznačenou, jinak by vás dále nepustili a poslali postrkem.“ Zůstal jsem potom na ulici města Terstu státí, nemaje ani halče. Vzpomněl jsem si potom na známého mistra sedláře z Čech od Tábora, zašel jsem k němu s prosbou, aby mi vypomohl a půjčil na cestu, což on rád učinil a zapůjčil mi desítku. Dostal jsem se šťastně do Vídně. Ve Vídni zastavil jsem v jednom velikém a mně již dříve známém paláci, který patřil neznámému podle jména, paní hraběnce.

Pokračování příště

Nad Písmem

SETKÁNÍ S KRISTEM V BLIŽNÍCH

„Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

Evangelium dnešní neděle na přelomu církevního roku a čas blížícího se adventu má být pro nás obzvláště naléhavou připomínkou posledního soudu. Několik posledních neděl roku si připomínáme různá Ježíšova podobenství směřující k jedinému cíli – naší připravenosti a bdělosti, protože nikdo neví, kdy nastane čas druhého příchodu Kristova na tento svět k soudu. To je skryto v Boží svrchovanosti.

Dnešní neděle je zasvěcena Kristu Králi, je to ale zvláštní král. S mocnými tohoto světa má málo společného, či spíše vůbec nic. Své působení začíná na pustém břehu Jordánu. Nejde do Říma, aby změřil své síly s vojenskou a politickou mocí, ani do Athén, nejproslulejšího sídla vzdělání a moudrosti, ani do Jeruzaléma, aby odhalil, jak mocná je jeho zvěst. Sám říká, že jeho království není z tohoto světa. Vždyť proto přišel, aby zvítězil nad hříchem a tak zbavil člověka toho nejtěžšího břemene. Prorok předpovídá, že se ujme svého stáda, bude pečovat o rozptýlené ovce a vysvobodí je ze všech míst, kam se rozprchly. Bude je pást na dobré pastvě, dá jim odpočinek, obváže zraněné, posílí slabé. Takovým Ježíš opravdu je – dobrým pastýřem, který dává život za své ovce.

A přesto se v tom dnešním textu představuje jako moc mající. Mluví o tom, jak přijde ve slávě, obklopen sborem andělů, usedne na trůnu své

slávy a bude soudit všechny národy, celé lidstvo a jeho dějiny. Přirovnává se sice i zde k pastýři, ale docela jinak, než jak jsme jej znali, neboť k úkolu dobrého pastýře patří na konci sezony také ovce třídit, oddělit je od kozlů. Ovce, mírumilovná a užitečná zvířata, staví po své pravici a kozly, spojené podle starověkých představ se silami zla, po levici. Zlo musí být potrestáno, jinak by křivda tohoto světa marně volala do nebe a dobrému i zlému by se nakonec dostalo stejné odměny.

V příběhu posledního soudu z dnešního evangelia si ani ti po pravici, ani ti po levici nejsou vědomi, kdy se s Kristem setkali. Na to jim odpovídá: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili (neučinili) jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili (neučinili)“ (Mt 25,40,45).

I mezi námi, často nepoznán, žije Ježíš, náš Pán a Král. Setkáváme se s ním v každém potřebném člověku, blízkém i vzdáleném.

Vybavuje se mi v této souvislosti drobná povídka o chudém ševci od L. N. Tolstého, kterou si pamatuji z hodin náboženství. B. Martinů ji zhudebnil jako krátkou operu o jednom jednání, nazvanou „Pohádka o ševci“. Její námět je prochnut láskou k bližnímu a hlubokým křesťanským humanismem. Je to příběh chudého ševce Martina Avdějiče, který se ocitl vlivem nepříznivých životních okolností až na samém okraji společnosti. Nemá pro koho žít, žena i dítě mu zemřely, a tak jen živoří. Když se mu dostane do rukou Písmo svaté, svítne mu nová naděje.

Pane Ježíši Kriste,
často jsme přesvědčeni,
že s naším životem je vše v pořádku.
Vždyť se přece nedopouštíme žádných zločinů.
Slova dnešního evangelia jsou nám však varováním,
abychom nepodléhali tomuto sebeklamu.
Vždyť právě takoví lidé, spokojení sami se sebou,
ke kterým se občas počítáme i my,
mohou být postaveni u tvého soudu na levici,
na stranu trestu a zavržení.
Jen ty víš, kolikrát jsme tě nechali projít kolem nás
bez povšimnutí, když jsme nepomohli svým bližním.
Prosíme, otevři naše srdce,
abychom věděli, že cokoliv pro ně učiníme, tobě učiníme.
Jen tak máme naději stanout ve tvém království
po tvé pravici. Amen.

MT 25,31-46

H. Kohoutová:
Ve světle kříže

Ve světle kříže život není spuštění rukou do klína, je to čas setby, lopocení i účast s bližním povinná.

A šťastný ten, kdo zapomíná ve službě druhým na sebe. Duch svatý našel si v něm syna, jenž dohlédnout smí do nebe.

Uvěří a jednoho večera se mu zdá, že slyší hlas Ježíše, který mu slibuje, že ho příštího dne navštíví. Je Štědrý den, Avdějič vyzdobí svůj chudý příbytek a očekává vzácného hosta, ale hodiny ubíhají a Ježíš nepřichází. Mezitím švec pohostí a obdaruje starého vysloužilce i chudou ženu s dítětem, malému chlapci pomůže z nesnázi. Když unaven a zklamán, že na něj Ježíš zapomněl, večer usne, slyší Ježíšův hlas: „Což jsi mě nepoznal? Trikrát jsem tě dnes navštívil v těch potřebných, kterým jsi pomohl.“ A tu Avdějič pochopí.

Žádného ze svých bližních nemůžeme potupit, abychom zároveň s ním nepotupili Krista a nemůžeme Krista milovat, leč jej milujeme ve svých bližních. Ježíš Kristus, který dostal od Otce soudnou moc, přehlíží náš lidský život už teď. Proto není jedno, jak právě teď žijeme. Pán Ježíš nás oslovuje skrze naši obětavost, lásku a službu druhým. Nechce po nás nějaké hrdinské činy, ale drobné a neokázalé skutky lásky. Podání číše vody studené, dobré slovo, čas pro bližního, trpělivost vyslechnout ho, i když na něj zrovna nemáme náladu. Jestliže jsme k těmto nárokům slepí a hlouzí, pak právě tady začíná soud. Dosud není pozdě leďacos ve svém životě napravit, protože ještě trvá lhůta našeho pozemského života. A tak prosme se žalmistou, aby nás Bůh naučil počítat naše dny, abychom získali moudrost srdce. A buďme bdělí, aby Pán, až přijde jako svrchovaný soudce, který postaví před svůj soud všechny naše činy, nás neshledal nehodnými pro své království. Aby i o nás platilo: „*Pojďte, požeňání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa*“ (Mt 25,34). Amen. **M. Jarolímová**

PROJEKT AFRIKA AFRICE 2014

Sestry a bratři, drazí přátelé a sponzoři našeho charitativního projektu Afrika Africe, chtěl bych vás opět informovat o několika posledních fázích vývoje našeho projektu. Afrika Africe nadále plní své cíle charitativního projektu tím, že vnáší obrovské změny do životů našich svěřenců. Díky vaší neustálé pomoci již od počátku slaví další úspěšný rok a máme také další skupinu studentů, kteří dokončili počítačový výcvik v našem centru v Keni.

V průběhu posledních pěti let jsme průběžně propagovali náš projekt na různých místech a v různých sektorech, což nám umožnilo získat celou řadu sponzorů. Našli jsme samozřejmě zájemce, kteří přiložili ruku k dílu a umožnili dosáhnout úspěšného provozu. Bez nich bychom ale tak úspěšní nebyli. Svůj velký dík proto směřujeme

těm, kteří se různými způsoby zasadili o podporu a propagaci projektu v posledních letech.

Nyní k jeho vývoji. Aktuálně jsou v Keni v provozu tři programy: **výcvik počítačových dovedností, sirotčinec a program sponzorství vzdělávání.**

Počítačové centrum je již dobře zaběhnuté a od svého vzniku v r. 2010 prospělo 160 mladým lidem z nairobijského slumu Mukuru. Letos se konala graduační slavnost 13 studentů počítačového kurzu. V současnosti v centru probíhají denní kurzy pro více než 15 studentů, kteří se zde učí různé dovednosti v IT.

Sirotčinec *Scream Africa*, který podporujeme, pečuje v současnosti o 50 chlapců. Kromě podpory provozu jsme tento program pomoci rozšířili založením **primární a sekundární školy** (rozšířená obdoba

prvního a druhého stupně ZŠ) **pro sirotky a velmi potřebné žáky**. Náš program již pomohl 33 studentům, kteří dokončili středoškolské vzdělání a 12 z nich nyní studuje na různých

keňských univerzitách.

Jménem realizátorů projektu Afrika Africe – Nairobi a Praha

Phanuel Osweto, vedoucí projektu a farář NO Kladno

Kontakt: www.afrikaafrice.cz projektafa@gmail.com

AFA ČÍSLO ÚČTU: ČESKÁ SPOŘITELNA 1922545319/0800

VARIABILNÍ SYMBOL: 777

ZPRÁVY

Oznámení z redakce

Milé sestry a bratři, rádi bychom vás upozornili na následující skutečnosti:

- **Předplatné Českého zápasu na rok 2015 činí 440 Kč.** Zdražení o 24 korun za rok způsobily vyšší náklady na barevná čísla (právě jejich cena bude o 2 koruny vyšší za 1 číslo). **Číslo účtu: 2500589682/2010.** Děkujeme velice za pochopení a přejeme hezké chvíli při čtení časopisu.
- **Nové „přirůstky“ v prodejě Bla-**

hoslav v budově naší církve v Praze-Dejvicích: tradiční a oblíbená Hesla Jednoty bratrské na rok 2015, publikace Jany Krajčířkové s ilustracemi Jany Wienerové Dopisy z Kostnice a Kalendář Blahoslav 2015.

• **Možnost otisknout termíny bohoslužeb ve vašem sboru v době adventní a vánoční. Prosíme o sdělení těchto informací do konce měsíce listopadu – písemně, telefonicky či e-mailem.**

Vaše redakce

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O POSLEDNÍM SOUDU

Písmenka z první tabulky vypisujte v pořadí daném čísly ve druhé tabulce.

R	I	J	J	T	Ř	O
J	I	C	Ý	Č	D	I
U	A	O	S	I	N	M
I	L	Í	B	Ě	O	I
I	M	L	E	N	Z	S
U	K	E	M	V	Č	N
E	T	U	CH	L	T	N

31	14	39	19	41	34	4
8	45	1	28	13	21	47
25	32	23	9	16	37	27
49	5	35	30	38	2	6
18	36	17	11	22	26	40
43	3	42	24	7	44	15
20	33	12	29	48	10	46

Řešení z minulého čísla: Talenty.

Jana Krajčířková

Koncerty u sv. Mikuláše

- **24. 11. - 14 hodin**
Benefiční koncert - zdarma
The Los Alamos High School Choir
- **24. 11. - 20 hodin**
Mozart, Paganini, Bach, Vivaldi
Consortium Pragense Orchestra Y. Škvárová - mezzosoprán, M. Laštovka - trubka
- **25. 11. - 17 hodin**
Bach, Händel, Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus - varhany, Y. Škvárová - mezzosoprán
- **26. 11. - 17 hodin**
Buxtehude, Verdi, Bach, Händel
J. Prokop - varhany, M. Laštovka - trubka
- **27. 11. - 17 hodin**
Händel, Beethoven, Mozart, Corelli
J. Popelka - varhany, V. Frank - housle
- **28. 11. - 10 hodin**
Benefiční koncert - zdarma
Sbory z Maďarska, Portugalska, Ruska, Irska, Francie, Rakouska, Norska, Izraele, Brazílie a Belgie
- **28. 11. - 20 hodin**
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga V. Návrat - barokní housle
- **29. 11. - 17 hodin**
Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková - varhany, V. Likérová - soprán
- **29. 11. - 20 hodin**
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga V. Návrat - barokní housle
- **30. 11. - 17 hodin**
Bach, Telemann, Händel, Franck
M. Šestáková - varhany, V. Kozderka - trubka
- **30. 11. - 20 hodin**
Od baroka k jazzu
Bach, Mozart, Dvořák, Gershwin
Prague Brass Ensemble

O etických otázkách...

Pokračování ze str. 3

Husitské teologické fakulty a doktorand Pedagogické fakulty Robert Kuthan, který se zaměřil na podobu otcovství v Lukášově podobenství o marnotratném synu. Stejně jako všichni ostatní, zmínil i on současnou podobu jím vykládaného tématu. Pozdě večer maraton zakončil student Evangelické teologické fakulty Samuel Jezný, který se věnoval otázce homosexuality, zvolil si však pro výklad Starý zákon. Vyzval všechny přítomné, aby si uvědomili rozdíl v chápání homosexuality tehdy a dnes. Dle jeho názoru jsou to dva nesrovnatelné pojmy. Mrzí vás teď, že vám některé z témat uniklo? Nezapomínejte, v brzké době vyjde sborník se všemi příspěvky, které během druhého ročníku Exegetického maratonu zazněly. Budeme vás o něm informovat.

Na závěr už mi nezbyvá než poděkovat náboženské obci při kostele sv. Mikuláše za poskytnutí prostor, techniky a čaje na zahřátí. Pedagogu z Husitské teologické fakulty Jiřímu Lukešovi za nápad, díky kterému Exegetický maraton vznikl i za návrh letošního tématu. Také děkuji všem přednášejícím, z nichž mnozí dorazili až z Bratislavy, za rozšíření našich biblických obzorů. A v první řadě bych ráda jménem všech účastníků poděkovala Martině Viktorii Kopecké, jáhence od sv. Mikuláše a doktorandce Husitské teologické fakulty, která i letošní ročník organizovala s vervou sobě vlastní. Bez její energie bychom neměli možnost se takto vzdělávat nad biblickými texty a propojovat to, co se od sebe tolik vzdálilo – tedy církev a univerzitu. **K. Merglová**

Pražské stopy přijímání podobojí

Pokračování článku

Martiny Kopecké z čísla 46

Původní kostel sv. Petra Na Poříčí
Původní románská bazilika byla později přestavěna v gotickém slohu. V husitském období byl kostel spravován církví podobojí a později pražskými novoutrakvisty, kteří jej opět přestavěli. Po nástupu protireformace se kostel vrátil křížovníkům s červenou hvězdou.

Původní Kaple Božího těla na Novoměstské radnici

V r. 1403 byla tehdejší Kaple Božího těla předána do rukou pražské univerzity, která zde roku 1416 zavedla přijímání podobojí způsobem. Odehrála se zde však také mimořádná událost a to v r. 1437, kdy zde byla v dubnu slavnostně vyhlášena Basilejská kompaktáta, jimiž koncil v Basileji potvrdil českému království svobodné přijímání laického kalicha. Bylo to období konce vlády Zikmunda Lucemburského, který byl k souhlasu uznání kalicha donucen husitskými zástupci. V r. 1609 byla potom kaple dána do

užívání Českým bratřím, ale po bitvě na Bílé hoře přešla do správy jezuitů.

Kostel sv. Václava Na Zderaze

V čase husitského hnutí se kostel stal významným střediskem novoměstských kališníků, kteří zde však zachovávali ve zvláštní úctě také svatováclavskou tradici. Kostel zůstal v rukou utrakvistů až do nástupu protireformace, kdy poslední kněz podobojí Adam Klement odešel v prosinci 1621 z Prahy.

Původní kostel sv. Vojtěcha ve Vojtěšské ulici

V původním gotickém kostele ze 14. století působil v době Husova kostnického procesu kněz Michal de Causis, který se připojil na stranu odpůrců Mistra Jana Husa. Ale brzy poté se i tento kostel dostal do rukou farářů podobojí, kteří zde laickým kalichem sloužili od samých počátků až do doby bitvy na Bílé hoře, kdy nastoupila protireformace a kostel byl poté zbarokizován.

Dokončení v příštím čísle

